boru bez souhlasu rozhodčí komise bylo vzhledem k ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 330/1921 Sb. přípustné či nikoliv, ale rozhodnutí tohoto obsahu do enunciátu pojato nebylo.

Nss shledal stížnost již v tomto bodě důvodnou.

Podle § 417 c. ř. s., který podle § 35 vlád. nař. č. 2/1922 Sb. vydaného na základě § 26 posl. odst. zákona č. 330/1921 Sb. platí i pro rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech, je pro obsah nálezu rozhodčí komise rozhodným jediné enunciát tohoto nálezu. V enunciátě nař. rozhodnutí jest obsažen meritorní výrok jedině toho obsahu, že výpověď členů závodního výboru Františka K., Ondřeje M. a Václava Š. se zrušuje a že firma je povinna znovu zařaditi je do práce. Je pravda, že rozhodčí komise v důvodech svého rozhodnutí zabývá se též otázkou zákonné přípustnosti propuštění členů závodního výboru bez souhlasu rozhodčí komise se zřetelem na ustanovení § 22 odst. 2 zákona o záv. výborech a dospívá k zápornému zodpovědění této otázky, ale do enunciátu, jak stížnost správně konstatuje, rozhodnutí o této otázce nepojala, nýbrž rozhodla pouze o soukromoprávních důsledcích, které vyvodila z nepřípustné výpovědi členů závodního výboru bez souhlasu rozhodčí komise. Tak dospěla žal. komise k výroku, jímž ruší výpověď danou členům závodního výboru a vyslovuje povinnost st-lky zařaditi jmenované členy závodního výboru znovu do práce. Zrušení výpovědi dané členům závodního výboru nemůže však míti jiného smyslu, než že výpověď ta prohlašuje se za bezúčinnou, t. j. že právně má býti hodnocena tak, jako by vůbec dána nebyla. Nss již v četných svých nálezech vyslovil, že rozhodčí komise není příslušná rozhodovati ani o účinnosti výpovědi dané členům závodního výboru bez souhlasu rozhodčí komise, ani o povinnosti zaměstnavatele přijmouti propuštěné členy závodního výboru znovu do práce, ježto výroky tohoto obsahu obsahují rozhodnutí o nárocích zaměstnanců z poměru pracovního, jež — s výjimkou uvedenou v § 3 lit. g) zákona o záv. výborech — vymyká se z kompetence rozhodčí komise. V tom směru poukazuje se na zdejší nálezy Boh. A 5604/25, 5547/26, 5908/26, 7627/28, 9908/31, 10.241/32, 10.954/33 a j. Z příslušnosti rozhodčí komise rozhodovati o přípustnosti výpovědi podle ustanovení § 22 odst. 2 cit. zákona nedá se vyvoditi, že na rozhodčí komisi byla přenesena příslušnost řádných soudů rozhodovati o soukromoprávních důsledcích, plynoucích z výpovědi podle § 22 odst. 2 zák. nepřípustné.

Pokud tedy rozhodčí komise vyslovila, že výpověď daná členům závodního výboru se zrušuje a že st-lka je povinna zařaditi je znovu do práce, vybočila z rámce své zákonné kompetence, a bylo proto nař. rozhodnutí její v tomto bodě uznati za nezákonné, aniž bylo zapotřebí zabývati se dalšími námitkami stížnosti směřujícími proti důvodům nař. rozhodnutí.

Č. 12.525.

Pracovní právo. — Řízení před nss: I. Nss je povinen věcně rozhodnouti o námitce, jíž se vytýká, že rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech nebyla příslušná, aby rozhodla

o nároku podle § 3 lit. g) odst. 2 tohoto zákona, ježto nešlo o propuštění jednotlivých zaměstnanců podle tohoto zákonného ustanovení, nýbrž o propuštění hromadné. — II. Při hromadném propuštění zaměstnanců z práce není místa pro řízení podle § 3 lit. g) odst. 2 zákona o závodních výborech. — III. Hromadným propuštěním podle zákona o závodních výborech je rozuměti propuštění, při kterém počet všech zaměstnanců propuštěných z práce je již sám o sobě značný nebo jeví se značným v poměru k úhrnnému počtu zaměstnanců v závodě.

(Nález z 30. září 1936 č. 14.981/36.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 11.415/34, ad II. a III. Boh. A 11.330/34.

Věc: Firma »Erste Aktienbrauerei in Eger« v Chebu (adv. Dr. Julius Munk z Prahy) proti rozh. rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v Praze z 11. ledna 1934 (za zúč. závodní výbor firmy »Erste Aktienbrauerei in Eger« v Chebu adv. Dr. Evžen Mahler z Ústí n. L.) o propuštění zaměstnanců z práce.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Závodní výbor v Prvním akciovém pivovaru v Chebu oznámil rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech v Chebu, že správa závodu propustila z práce 18 dělníků, kteří vesměs jsou v podniku zaměstnáni po dobu delší 3 roků. Třem z těchto dělníků poskytla správa závodu při jich propuštění peněžitý příspěvek a proto ohledně nich závodní výbor si nestěžuje, avšak v propuštění ostatních 15 dělníků spatřuje závodní výbor nespravedlivou příkrost, neodůvodněnou poměry v závodě, a proto žádá, aby rozhodčí komise prohlásila výpověď za nepřípustnou.

Rozhodčí komise nálezem z 11. ledna 1934 uznala právem, že st-lka je povinna oněch 15 dělníků přijmouti zpět do práce za dřívějších pracovních poměrů a nahraditi jim zároveň ušlý výdělek. K námitce firmy, že šlo o propuštění hromadné z důvodů ležících mimo pracovní poměr, při kterém závodní výbor nemá právo vznésti věc na rozhodčí komisi, uvedla rozhodčí komise v důvodech svého rozhodnutí, že došla k přesvědčení, že v daném případě nejde o propuštění hromadné, a to vzhledem k poměru mezi počtem dělníků propuštěných a počtem dělníků v závodě zůstavších, a že proto propuštění podléhá přezkoumání rozhodčí komise podle § 3 lit. g) zákona o záv. výborech. V dalším pak uvedla, proč má za to, že propuštění jeví se býti nespravedlivou příkrostí, neodůvodněnou poměry v závodě.

O stížnosti firmy do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Nejprve musil soud zaujmouti stanovisko k námitce zúč. strany přednesené při ústním líčení, že tento soud není v žádném směru příslušným přezkoumávati naříkaný výrok rozhodčí komise, ježto výrok ten je rozhodnutím úřadu správního o nárocích práva soukromého a jako takový vymyká se vzhledem k tomu, že podle § 105 úst. listiny a zákona č. 217/1925 Sb. lze proti němu dovolati se nápravy pořadem práva,

kompetenci nss podle § 3 lit. a) zákona o ss. Na podporu svého stanoviska dovolávala se zúč. strana judikatury nss, zvláště nálezu Boh. A 6782/27.

Než nehledíc k tomu, že v tomto nálezu není otázka příslušnosti nss ex professo řešena, dospěl nss ve své pozdější, nyní již ustálené judikatuře zejména v nálezu Boh. A 11.415/34 k názoru, že nss je povinen věcně rozhodnouti o námitce, jíž se vytýká, že rozhodčí komise nebyla příslušná k rozhodnutí o nároku podle § 3 lit. g) odst. 2 zákona o záv. výborech, ježto nešlo o propuštění jednotlivých zaměstnanců podle tohoto zákonného ustanovení, nýbrž o propuštění hromadné. Tento svůj názor odůvodňuje soud v ten smysl, že otázka, zdali jde o hromadné propuštění, je rozhodná též pro posouzení kompetence rozhodčí komise, v kteréžto relaci uvedený výrok rozhodčí komise přezkoumání nss podléhá. Na tomto názoru nss setrval, uváživ, že není žádné pojmové překážky, proč by jedna a táž skutečnost, t. j. hromadná povaha propuštění, nemohla míti současně význam pro otázku kompetence úřadu i pro vznik nároku materiálně právního. Ve smyslu § 44 jedn. řádu odkazuje se proto na odůvodnění nálezu posléze citovaného.

Za této situace musil soud přes vývody zúč. strany přistoupiti k věcnému řešení námitky, že rozhodčí komise nebyla v daném případě povolána, aby zavedla řízení podle předpisu § 3 lit. g) odst. 2 zákona o záv. výborech a vydala podle něho rozhodnutí, ježto předpis ten vztahuje se jen na propouštění jednotlivých zaměstnanců, v daném případě však šlo o propuštění hromadné, na něž uvedený předpis nelze aplikovati. Poněvadž pak podle ustálené již judikatury tohoto soudu (srov. nál. Boh. A 11.330/34) při hromadném propuštění zaměstnanců z práce není z důvodů v cit. nálezu uvedených místa pro řízení podle § 3 lit. g) odst. 2 zák. o záv. výborech, podle jehož znění řízení toto dopadá výhradně jen na případy propouštění jednotlivých zaměstnanců z práce, závisí příslušnost rozhodčí komise k vydání rozhodnutí podle předpisu právě citovaného na předpokladu, že nejde o propuštění hromadné. Stejného celkem právního názoru byla ostatně i žal. rozhodčí komise sama, když vycházejíc od předpokladu, že nejedná se o propuštění hromadné, uznala, že propuštění zmíněných zaměstnanců podléhá jejímu rozhodnutí podle druhého odstavce § 3 lit. g) zákona o záv. výb.

Stížnost k tomuto soudu podaná vytýká, že úsudek rozhodčí komise, že nejde o propuštění hromadné, není nijak blíže odůvodněn. Soud musil v tom stížnosti dáti za pravdu. Nss již v nálezu Boh. A 11.330/34 vyložil pojem hromadného propuštění v ten smysl, že propuštěním hromadným rozuměti je takové propuštění, při kterém počet všech zaměstnanců z práce propuštěných je již sám o sobě (absolutně) značný, nebo že jeví se značným v poměru k úhrnnému počtu zaměstnanců v závodě. Úsudek o tom, zda jde nebo nejde o propuštění hromadné, závisí tedy v prvé řadě od zjištění počtu zaměstnanců jednak z práce propuštěných, jednak v závodě vůbec zaměstnaných, pak ale také od vzájemného srovnání těchto číslic. Žal. úřad v nař. rozhodnutí sice uvádí, že se zřetelem na poměr mezi počtem dělníků propuštěných a počtem dělníků v závodě

zůstavších nejde o propuštění hromadné. Žal. úřad nedal však najevo, od kterých číslic, zejména, od jakého počtu zaměstnanců propuštěných na jedné straně a od jakého úhrnného počtu všech zaměstnanců závodních při svém hodnotícím úsudku vycházel. Uvedení těchto číslic bylo však tím spíše zapotřebí, ježto příslušné údaje stran v řízení před rozhodčí komisí přednesené se neshodují. Kromě toho není z nař. rozhodnutí patrno, jakou úvahou žal. úřad dospěl ke svému úsudku, že při předpokládaném číselném podkladu neběží o propuštění hromadné, takže soud neměl možnosti posouditi, zdali žal. úřad nedal se při svém úsudku vésti právním názorem mylným, a ani st-lka nemá možnosti proti nař. rozhodnutí účelně se brániti.

Vytčené nedostatky jsou podstatnými formálními vadami, jež zabránily soudu přezkoumati náležitě kompetenční rozhodnutí žal. úřadu.

Č. 12.526.

Samospráva obecní: * Podnikatel zábavy má vůči obci nárok na vrácení dávky ze zábav, bez právního důvodu zaplacené (ze zábavy od dávky osvobozené), i tehdy, když ji od návštěvníků zábavy skutečně vybral.

(Nález z 1. října 1936 č. 24.429/34.)

Věc: Zem. hlav. město Brno proti rozh. zem. úřadu v Brně z 6. srpna 1934 o vrácení dávky ze zábav.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městská rada v Brně rozhodnutím z 8. září 1933 zamítla žádost kina »Moderna« v Brně za vrácení dávky ze zábav, vybrané za předvádění filmu »K mysu Dobré naděje«, který byl výnosem min. vnitra z 10. dubna 1933 uznán za kulturně výchovný. Rozhodnutí odůvodněno tím, že film nebyl předváděn veřejným nebo kulturně prospěšným činitelem.

Odvolání zamítlo obec. zastupitelstvo rozhodnutím z 27. prosince 1933 z důvodů rozhodnutí městské rady.

Dalšímu odvolání zem. úřad v Brně nař. rozhodnutím vyhověl, rozhodnutí obec. zastupitelstva i městské rady zrušil a vyslovil, že obec je povinna neprávem vybranou dávku správě kina vrátiti. Při tom vycházel z úvahy, že filmy prohlášené censurou za filmy kulturně výchovné jsou bez ohledu, kým jsou předváděny, osvobozeny podle § 3 č. 1 dávk. pravidel od dávky ze zábav.

Stížnost, jež do tohoto rozhodnutí podalo město Brno, ponechávajíc otevřenou otázku, zda dávka skutečně vybrána neprávem, uplatňuje pouze jedinou námitku: Je nezákonným a zamená překročení úřední pravomoci žal. úřadu, jestliže vyslovil, že dávka má býti vrácena správě kina; podnikatel zábavy je pouhým výběrčím dávky, nositelem jejím jsou návštěvníci, a proto jedině tito měli by nárok na vrácení zaplacené dávky. Stanovisku stížnosti nebylo možno přisvědčiti.